

Dr. Nagy Nándor nyugalmazott jogtanácsos, hetvenévesen is egyenes tartású, magas, vékony férfi, aki dús, hófehér hajával, lélekbe látó égszínkék szemével és szája sarkában bujkáló mosolyával ma is képes megdobogtatni a magányos asszonyok szívét. A harminckét lakásos társasház harmadik emeletén lakik, s ha elromlik a lift, már nem szedi kettésével a lépcsőket, mint tíz évvel ezelőtt tette, hanem komótosan felsétál, és amennyiben senki sem látja, a lépcsőfordulókban néhány pillanatig pihegő szünetet tart, mert fogytán a levegője.

Az utóbbi néhány évben hidegen hagyja a női nem, de nem azért, mert megrögzött agglegényként ötven esztendőn át nagy kanállal falta a csinos lányokat, később az asszonyokat, és megcsömörlött tőlük, hanem egészségi állapota miatt már nem bírja az izgalmakat, márpedig az asszonyok képesek megdobogtatni a férfiember szívét, és megemelni az adrenalin szintjét. Körzeti orvosa szerint a gyógyszereszedés mellett több mozgásra lenne szüksége, és a tiszta levegőn kimondottan jól tennének neki a hosszabb séták.

- Nándi bácsi, szerezzen egy kiskutyát, nem lesz egyedül és vele kénytelen lesz naponta háromszor nagyokat sétálni - biztatja a körzeti orvos. – A szívének és az ízületeinek is jól tesz, nem beszélve arról, hogy a kutya egyben társa is lenne, új színt hozna az életébe.

Mérges Nagy doktor, hiszen honnan tudná ez a fiatal körzeti orvos, hogy életéből nem hiányoztak a színek, melyeket a rövidebb-hosszabb ideig tartó kapcsolatai során szőke, barna, vörös, fekete, vagy melírozott hajú, vékony és formásan telt asszonyok csempészték az életébe, s tennék még ma is, ha hagyná, csakhogy annak ára lenne, el kellene viselnie a kapcsolódó nemszeretem penzumokat is, melyekre egyáltalán nem vágyik. Pontos időrendbe szedve éli a nyugdíjas életét, elege van a váratlan, gyors reakciókat igénylő, hektikus változásokból, amelyek a munkájában rendszerint megjelentek, s a magánéletét sem kímélték a női szeszélyek okán.

Sokan várakoznak a gyógyszertárban, és a sorban állás alatt lehiggad. Igaza lehet az orvosának, mindenhová járművel közlekedik, még Gézáékhoz, a legjobb barátjához menet is, még a két megállóra villamosra száll, a nagyobb bevásárlásokat pedig kocsival intézi.

Süt a nap, szúrja a szemét, hiába, éles a tavaszi napfény, és elfelejtette napszemüvegét magával hozni. Eltelt az idő, igyekszik mielőbb hazaérni, mert délben hozzák az ebédet.

Megebédel, utána alszik egy órát, három órakor átjön Dénes és Géza, és mint minden hétfőn, este hétig ultiznak. Kedden átmegy a borozóba, ahol Vilmostal, bíró barátjával, egy pohár bor mellett megvitatják a világ folyását. Szerdán szinte egész nap olvas, mert többezres könyvtárában százszámra ott lapulnak az olvasatlan könyvek, többnyire szépirodalmi alkotások, amelyeknek csak a megvásárlására jutott ideje. Bezzeg a szakkönyveket salátára forgatta, s immár időmilliomosként hetente egy napot kizárólag az olvasásra szán. Csütörtökön beül a kocsijába, elmegy valamelyik bevásárlóközpontba, megejti az egyheti bevásárlást, befizeti a csekkeket, eszik egy süteményt, elintézi a ruhatisztítást, melyet meg is vár, hiszen csak két óra az egész, az alatt pedig szemrevételezi a könyvesboltok kínálatát, s onnan ritkán jön ki vásárlás nélkül. Péntek a házimunkák napja, mosás, takarítás, portörlés. Havonta egyszer feljön a földszintről Pacsekné, aki némi készpénz ellenében kivasal és elvégzi a takarítás azon részét, amelyhez nem fűlik foga, s közben elmondja a házbéli pletykákat, melyből a természetes asszonyosság rendszerint naprakész. Szombat délben Géza vendége, igen jól főz a felesége, utána hármásban színházba vagy moziba mennek. Vasárnap étteremben ebédel, utána sétál egy nagyot a belvárosban, bár ez utóbbi nehezebbre esik, mert időnként pattog a térde, mintha olajozás hiányában nyikorogna.

Gulyásleves és túrós bukta az ebéd, melyektől nem lakik jól. Süt két szelet angolszalonnát, megeszi egy pille kenyérrel és nekikészülődik az ebéd utáni szunyókálásnak, amikor megcsörren a telefonja, Dénes hívja, hogy nem tud átjönni kártyázni, és már Gézával is beszélt, hogy elmarad az ulti parti. Nincs szerencséje, ma akart visszavágni a múlt heti veszteségért. Miután leteszi a telefont, rátör a nevetés, hogyan lehet ilyen fafejű, mániákus öregúr, hiszen nem dől össze a világ az elmaradt ulti parti miatt, elvégre több is veszett Mohácsnál. Ha nem változtat az életén, akkor hamarosan zsémbes öregemberré válik, amitől csak egyet kell előre lépnie ahhoz, hogy embergyűlölő legyen és bezárkózzon hámszobás magányába. No, azt nem! Inkább összekapja magát, beül a kocsiba és elmegy az Illatos úti kutyamenhelyre, ahonnan kutya nélkül vissza sem jön.

Álmában sem gondolta volna, milyen nehéz választani, ha több száz különféle korú, fajtájú kutya között kell megtalálnia a jövődöbeli társát, ahogyan az orvos mondta. Másfél óra múlva megpillant egy bánatos szemű, zsemleszínű, vézna Labrador kutyafiút, melynek egyik fülén véres csík éktelenkedik. Úgy néz a szemé közé a kutyakölyök, hogy attól nagyot dobban a szíve. Igen, ez kell neki, a magányos, véres fülű, amely éppen betölti a két összetett tenyerét. Kiállítják a papírjait, csipet is kap a kiskutya, meg kétféle injekciót.

- No, akkor adjon neki nevet, mert azt is fel kell tüntetni a pakszuson! – szól rá az egyik gondozó, melyen az állatorvos csak mosolyog.

- Nagy úr, valóban jó lenne, ha adna egy nevet ennek az apróságnak. Míg gondolkodik, addig elmondom a használati utasítást. Adok két fürdető tablettát, egyet tegyen bele a langyos fürdővízbe és alaposan mossa meg a kiskutyát, utána puha törülközőben szárítsa meg, amennyire csak tudja. A másikat egy hét múlva esedékes újabb fürdetéskor használja fel. Addigra kitisztul a kiskutya, mert adtam neki féregtelenítő injekciót és az első kötelező oltást. Lehet, hogy hányni fog, de az biztos, hogy többször lesz széklete, melyet azonnal tüntessen el és tisztítószerrel pucolja ki a helyét, akár a szőnyeget, akár a parkettát. Egy hétig ne vigye le az utcára, maradjon csak a lakásban, ennyi idő kell ahhoz, hogy védettsége legyen.

Az állatorvos tanácsokat ad ahhoz is, hogyan lehet szobatisztaságra nevelni, mivel etesse, itassa, a legfontosabb mégis az, hogy éreztesse vele, mennyire szereti, mert éppen olyan, mint egy kisgyerek, akinek ezernyi szeizmográfja pontosan érzékeli szülei hangulatát.

- Miben akarja hazavinni?

- Zsemle lesz a neve, a színe után. Miben viszem haza? Hát odateszem mellém, az anyósülésre.

- Nem, az nem lesz jó, csak ha tesz alá valamit, mert lehet, hogy útközben bepisil. Ne felejtse el, amit mondtam, hogy a tejet nem melegen, nem hidegen, csak langyosan adhatja neki. Zsemle reszket, mint a nyárfalevél, pedig az öreg elővesz egy plédet a csomagtartóból, abból készít neki puha kis fészket az anyósülésre. A motorzúgás azonban nem tetszik a kutyagyereknek, cérnahangon nyüszíteni kezd és araszol a gazdája felé. Hiába teszi vissza a helyére, Zsemle újra nekiindul, végül kénytelen plédestül az ölébe venni, ami már tetszik a kis ebnek, összegömbölyödik és elalszik, mire hazaérnek és megállnak a parkolóhelyen. Tejet kell venni és olyan csirkehúst, melyet megfőve könnyű lefejtetni a csonttól, és amely elég puha lesz ahhoz, hogy apró darabokra vágva egy-egy falatot meg tudjon enni rizsszemnyi fogaival a kutyagyerek.

Csak hogy a közértbe nem viheti be Zsemlet, óvatosan átteszi az anyósülésre, és rázárja a kocsit. Tejet, babapiskótát, csirke farhátat vesz, gyorsan végez, mégis, amint kilép a közértből, azonnal meghallja Zsemle szívzaggató vinnyogását, amely igencsak hasonlít a gyereksíráshoz. A kocsija mellett kisebb tömeg gyülekezik, szidják a felelőtlen gazdát, aki itt

hagyja a lezárt autóban a kiskutyát, ráadásul az ablakok egyikén sem hagy annyi nyílást, hogy friss levegőt kapjon a szerencsétlen jószág. Legelől fiatal, szőke nő áll, tejeskávés színű, fekete gyapjas hajú kislány kezét szorongatva és nyugtatgatja a gyereket, hogy nem lesz semmi baja a kiskutyának. Az öreg a kislány szemében ugyanazt a fájdalmat látja, mint Zsemle szemében látta, amikor először megpillantotta.

- Nincs itt semmi látnivaló, most hoztam Zsemlet az Illatos útról, csak beszaladtam a közertbe vásárolni! – mondja jó hangosan, hogy mindenki hallja, bár nehezen oszlik a tömeg, még megvárják, amíg kivieszi a kiskutyát plédestül, a hóna alá kapja, és érzi, hogy a kutyát tartó kezén végigcsorog a meleg folyadék.

Egyszóval Zsemle örömeiben bepisilt, és miután azt várakozás közben is több alkalommal gyakorolta, a vastag pléd már képtelen volt magában tartani a sok folyadékot. Kárörvendő nevetés hullám söpör végig a báméskodókon.

- Bácsi, megsimogathatom? – kérdezi a kislány az öregtől.

- Szívesen megengedném, de látod, szegénykém bepisilt, és nem akarom, hogy beszenyezd vele a kezéd.

- De úgy szeretném!

Sarkon fordul az öreg, neki nincs ideje a gyerekekkel foglalkozni, közben Zsemle is nyöszörög, jobb, ha siet hazafelé. Zárva a társasház kapuja, a csomagot tartó kezével nagy nehezen beüti az ajtónyitó kódot, amikor megszólal mögötte egy kedves női hang:

- Megengedi, hogy segítsünk? Mi is itt lakunk.

Kiderül, hogy a fiatalasszony egy emelettel lentebb bérel egy másfél szobás lakást.

- Köszönöm, nagyon kedves! Szeretném megsimogatni Zsemlet? A harmadik emelet háromban lakom, ha feljöttök édesanyáddal egy fél óra múlva, akkor együtt megfürdetjük a kiskutyát! Jó lesz?

Örül a kislány, láthatóan az édesanyja sem bánja a dolgot.

Laposakat pislog a nap. A körfolyosós házban az udvarra nyíló ablakokkal rendelkező lakások közül napfény csak a harmadik és negyedik emeleten lévőkhöz jut el.

Az előszobában leteszi Zsemlet, s figyel, amint remegő vékony lábaival bukdácsol a kövezeten, és rózsaszín orrocskájával beleszimatol a levegőbe.

- Maradj itt, mindjárt értek jöve! – nyugtatgatja, és elmegy átöltözni, betenni a plédet a mosógépbe, az élelmiszereket meg a hűtőszekrénybe.

Átázott a ballonkabátja, sőt, az alatta lévő zakója is, ám valamely ismeretlen okból mégsem idegesíti a dolog, inkább mulattatja, s mosolyog, pedig megint nyüszít Zsemle, magányosnak érzi magát az ismeretlen terepen.

Az öregúr gyorsan átöltözik, és hagy minden más tennivalót, a legfontosabb, hogy Zselével foglalkozzon, a társával, aki gyámolításra szorul és fél az idegen környezetben. Felkapja, magához öleli, magyaráz neki, miközben körbejárja vele a lakást, és simogatja, hogy megnyugodjon. Zsemle reszket a félelemtől és az izgatottságtól, és bűzlik is a vizeletétől.

- Gyere, kiskomám, megengedjük a fürdővizet, mert hamarosan jön a kis szomszéd, tudod, az a helyes kislány a másodikról, hogy együtt megfürösszünk.

Lassan megnyugszik Zsemle, biztonságban érzi magát az öreg kezében és a gazda hangja is kellemesen bizsergető, még akkor is, ha egy szót sem ért belőle.

- Látod, nem készültem fel az érkezésedre, még etető, itató tálkákat sem vettem neked, de holnap az lesz az első. Kimegyünk a konyhába, langyosítok neked egy kis tejet, bizonyára megszomjaztál.

Megszólal a csengő, megérkezett a szép szőke fiatalasszony a kislánnyal, ideje beengedni őket.

Végre bemutatkoznak egymásnak. Lilla nem engedi kisfiának megfogni Zsemlét, ám Gilbert sírva fakad, hogy ez nem igazság, elvégre a kiskutya miatt jöttek.

- Engedje meg, hogy a két gyerek megbarátkozzon. Odateszem a tejet melegedni, utána megfürdetjük mindkettejüket, no, nem együtt, hanem egymás után, majd kapnak vacsorát, mi pedig iszunk egy pohár bort.

A két fiúcskára egy percig nem figyelnek, máris történik valami galiba. Zsemle öklendezni kezd, amitől annyira megijed Gilbert, hogy majdnem a földre ejti ijedtében a kiskutyát, szerencsére azonban Lilla utána kap, és kezében landol a szőrökupac kutyagyerek.

- Nándi bácsi, segíthetek a fürdetésben?

- Megköszönöm, kislány, ebben nekem nincs gyakorlatom. Jaj, majdnem elfeledtem, hogy az állatorvos adott egy tablettát, azt kell a fürdővízbe tenni. A fürdőszobában talál tiszta törülközőket, még Zsemlét is meg kell szárogatni..

Lilla kimossa a használaton kívüli műanyag lavórt, majd abba engedi a fürdővizet, beledobja a tablettát, amitől pezsegni kezd a víz, majd elcsitul. Könyökével ellenőrzi a hőfokát, s beleállítja a kiskutyát és megkéri Gilbertet, hogy kérjen egy szivacsot Nándi bácsitól.

Mire csatlakozik hozzájuk a házigazda, addigra Zsemle színe egy árnyalattal halványabb lesz, s kiderül, hogy a fülén nem komoly a seb, csak egy kis karcolás az egész. A fürdővíz fele Gilbert ruhájába ivódik, a másik fele meg tócsákban áll a fürdőszoba kövén. Lilla a kék frottír törülközőben ügyesen szárogatja az izgő-mozgó kiskutyát, aki pedig menne már Gilberthez, mert ösztönösen érzi, hogy ők barátok lesznek.

- Gyere, Zsemle, látom, már szép tiszta vagy. Most Gilbertet is megfürdeti az édesanyja, és utána vacsorázunk. Tessék, hoztam tiszta plédet, mert gyerekrühám sincs, abban nem fázik meg a kisfia.

Húsz perc múlva már vacsoráznak a konyhában. A fiúk tejet isznak, a felnőttek meg vörösbort. Gilbert megeszik két szelet vajjas kenyeret, felvágottal és zöldpaprikával, ám Zsemlének nem ízlik a főtt csirkehús.

- Mondd, Zsemle, mit adjak neked?

- Nándi bácsi, mintha láttam volna babapiskótát, tejből áztatva biztos ízlene neki. – szólal meg kuncogva Lilla, mert kétségtelen, hogy minden igyekezete ellenére kicsit zavarban van a házigazda.

Ízlik is Zsemlének a tejből áztatott babapiskóta, de még mennyire, főleg azért, mert Lilla az ölébe veszi, és úgy eteti, mint a kisgyereket, szájába adva a falatokat. Gilbert is álmos, nagyokat pislog.

- Nándi bácsi, itt alhatok nálad? Zsemle elfér mellettem!

- Hát persze, hogy itt alhatsz!

A vendégágyon megágyaz neki, ölében viszi ágyba a kisfiút, aki félálomban is Zsemlét keresi.

- Itt van, a paplan felett alszik, összegömbölyödve. Szép álmokat!

Lillától megkapja az anyai jó éjt-pusztit és egy perc múlva elalszik. Nándi bácsi rendet rak a konyhában, és Lilla felajánlja, hogy elmosogat. A szomszédos szobából halk vinnyogás hallatszik, rohan az öreg, csak nem történt valami baj. Gilbert alszik, ám Zsemle apró teste görcstől hullámzik, gyorsan felkapja és viszi magával a konyhába. Leteszi, éppen jókor, mert Zsemle megfeszíti magát és három kupac kukacos kakit pottyant a köveztet. Hiába, ezt megmondta előre az állatorvos. Most takaríthat, meg a kiskutyát is meg kell tisztogatni, ha tetszik neki, ha nem. A fiatalasszony csak somolyog az orra alatt, de hagyja, hogy az öreg küzdjön az undorával és tegye a kötelességét, csak később szólal meg:

- Javaslom, Nándi bácsi, hogy készítsünk neki egy puha kis fészket, melyben alhat, de ha

rosszul van, kijöhet belőle.

Lefetyel még néhány korty tejet a kiskutya, mielőtt ideiglenes kuckójába teszik, melyet kartondobozból eszkábálnak számára és régi, lapos kispárnával bélelnek. Végre nyugalom és béke van. Az öreg hosszan mossa a kezét, mintha az nem akarna megtisztulni. Megfésülködik, közben megpróbálja magát külső szemmel nézni. Igen, végre ismét kezd férfiként kinézni, szemében megvillan a vadászösztönt jelző csillogás, s tudja, hogy ezt Lillának köszönheti, akiről nem tudja eldönteni, hogy nőnek tekintse, vagy lányaként kezelje. Nem áll jól neked az öreg bohém szerepe, nevetséges vagy, korholja magát és úgy dönt, hogy Lilla betöltheti a nem létező gyermeke szerepét, és Gilbert akár az unokája is lehetne. A négyesben töltött elmúlt két óra rádöbbenti magányára, melyet képtelen elmulasztani a szoros heti napirendje, bármennyire betartja azt. Ösztönösen érzi, mindannyian szeretetre vágynak, és feltámad benne a kíváncsiság, hogy minél többet megtudjon Lilláéről. Elhúzza a sötétítő függönyöket és a nappaliba invitálja a fiatalasszonyt. Mégiscsak kényelmesebb ott beszélgetni, még félig tele a borosüveg és az ulti partihoz vásárolt sós rágcslálnivaló is jó szolgálatot tesz. Lehet vele babrálni, ropogtatni, ha valamelyikük zavarba jönne.

Lilla kérdés nélkül is mesélni kezd, és Nándi bácsi értő hallgatóságnak bizonyul. Kirajzolódik a szép szőke fiatalasszony története, hogyan lett a vidéki lányból summa cum laude végzett orvos, hogyan került ki egyéves ösztöndíjjal Párizsba, ahol megismerkedett az ébenfekete, magas, jóképű bantu származású fiatal doktorandusszal, aki Kongóból érkezett és nem állt szándékában visszatérni Brazzaville-be. Az ismeretségből barátság lett, amely hamarosan szerelemmé vált és közös életüket tervezték, amikor lejárt Lilla ösztöndíja, és haza kellett térnie.

- Egyedül mentem ki és ketten tértünk haza, de ez csupán hazatérésem után egy hónappal vált bizonyossá. Nga hetekig hitegetett, persze, hogy összeházasodunk, csak még be kell szereznie a papírokat. Megszületett Gilbert, és apám kitagadott. Leányfejjel néger gyereket szülni, ez már meghaladta a toleranciáját. Hiába kérlelte anyám és az öcsém, apám keményfejű kunként megmakacsolta magát és hajthatatlan maradt. Születése óta nem is látta az unokáját. Anyám és az öcsém tartja velünk a kapcsolatot, mégis meglehetősen magunkra maradtunk.

Szakterületet váltottam, hogy kisleányként tudjam reggelente óvodába vinni és legkésőbb ötre érte tudjak menni. Mégis állandó lelkiismeret furdalással élek, mert Gilbert már öt éves, és látom, hogy hiányzik neki a férfitársaság. Ha látná Nándi bácsi, mennyire ráakaszkozik az öcsémre, ha meglátogat bennünket, le sem lehet róla vakarni. Öcskös egy hónap múlva megnősül, kevesebb ideje lesz ránk.

Lilla kezébe veszi borospoharát, meredten bámulja a sötét színű vörösbort, majd iszik belőle, visszateszi a tálcára és belemarkol a sós perecekbe. Automatikusan ropogtatja, de gondolatai messze járnak.

Odakinn leszáll az éj. A szemben szomszéd, Katus néni, nagy sóhajjal elhúzza a függönyt, már nem vár tovább, mert az a szép fiatalasszony ma már nem megy haza. Hiába, nagy lóköttő az öreg Nándi, nem veti meg a pipi húst, ami érthető, de mit akar tőle Lilla? Majd kiderül, az idő kiforogja, sóhajtat egy nagyot és elindul a fürdőszobába, hogy eleget tegyen a lefekvés előtti rituáléjának.

Az öreg kitölti a maradék bort, és koccintásra emeli poharát.

- Egészségére, Lillácska!

Koccintanak. Elfogy a bor és Lilla nagyokat pislog.

- Menjen haza aludni, kedvesem. Bízson bennem, majd vigyázok a fiúkra. Tudja, nincs más dolgom!

Magunkra maradtunk, állapítja meg, miután bezárta a bejárati ajtót Lilla távozása után. Gilbert megfordul ágyában, nem nyitja ki a szemét, de kezével tapogatja a paplant, ám hiába keresi Zsemlét, nem találja. Felriad, hová tűnhetett a kiskutya, amikor azt mondta neki Nándi bácsi, hogy ott alszik vele, a paplan tetején.

- Anya, hol a kiskutya! – sikoltja ijedten.

Az öreg felkapcsolja az éjjeli világítást, megnyugtatja Gilbertet, hogy az édesanyja már alszik, ne ébresszék fel. Betakargatja a gyereket, megsimogatja gyapjas buksiját és úgy dönt, hogy mellette éjszakázik, a fotelben ülve, hátha még felébred az éjjel. Előveszi a könyvét, melynek a felénél tart, és éppen elhelyezkedne, amikor a konyha felől Zsemle vinnyogását hallja. Egyik kicsi, a másik meg pici, mindegyikkel baj van.

Zsemle sugárban kihányja a vacsorát. Tisztogatás, itatás, lassan megszokott rítus következik, ám a kutyakölyök nem hajlandó egyedül maradni, követi az öreget, leül vele szemben és meredten nézi, amint elhelyezkedik az öblös fotelben és kezébe veszi a könyvét. Vinnyog, hogy vegye már észre a jelenlétét, mintha azt mondaná, itt vagyok, vedd már észre! Nincs mese, ölébe veszi Zsemlét, nehogy felébressze a kislányt. A kutyagyerek elhelyezkedik, befúrja fejét az öreg karja alá és szuszogva elalszik. Mozdulni sem mer, nehogy felébredjenek a gyerekek. Kinn pirkad az ég alja. Mindhárman alszanak. Szuszogásuk betölti a teret.

Zsemle felébred, beleszimatol a levegőbe, ez a gazdi illata, megnyugszik, és összegömbölyödve tovább alszik.

Gilbert álmában focizik, kinn, a parkban. Elrúgja a labdát, ami után egyszerre szalad Nándi bácsi és Zsemle, végül a kiskutya éri el hamarabb, de nagy a labda, nem tudja szájába venni, csak a rózsaszín orrával böködi, végül mégiscsak Nándi bácsinak kell visszarúgnia.

Az öreg álmában kirándulni megy, vezet az autópályán, mellette ül Lilla, hátuk mögött meg a gyerekülésben Gilbert játszik Zsemlével. Megállnak a benzinkútnál, tankolnak, és Gilbert kiskutyával a hóna alatt szóval tartja a benzinkutast. Fizetéskor a kutas nem állja meg szó nélkül:

- Gratulálok, uram, az okos unokájához! Ki gondolná, hogy ilyen jól el lehet beszélgetni egy kislánnyal!

Nándi bácsi ismét vezet, a GPS-be beüti a célállomás nevét, mire megszólal egy hang:

- Újratervezés! Zsemlét nevelned kell, Gilbertnek apja helyett nagyapjának kell lenned, Lillát pedig gáláns lovagként bátorítsd, hogy az élete még csak most kezdődik!

Felkel a nap, bekukucskál a sötétítő függöny szélén. Élesen szól a csengő. Zsemle azonnal felébred, bezzeg a gazdija alszik tovább, ezért kénytelen apró fogaival harapdálni a karját, mindaddig, míg fel nem ébred.

Lilla pokrócba csavarva viszi haza a félálomban lévő kislányt.

- Estefelé, ha ráérnek, eljönnek velünk sétálni?

- Ráérünk, de mintha Zsemlét még nem lehetne leengedni az utcára.

- Hát, nem is engedjük le! Majd a zsebemben viszem!

- Rendben, Nándi bácsi, majd becsengetünk, amint hazaértünk! Köszönünk mindent! Szép napot!

- Maguknak is, kedvesem!

Katus néni leselkedik a függönye mögül. Szóval, még a kisgyerek is Nándinál aludt! Szép dolog! Mit hajlogat az öreg? Jézusom, egy kiskutyát tart a kezében! Nő, gyerek, kutya, nem sok ez egyszerre?

Hiába aludt keveset, Nándi bácsi úgy érzi, kipihente magát.

- Gyere, Zsemle, megreggelizünk, rendbe tesszük magunkat! Megkezdjük közös életünket. Mi a

véleményed, Gilbertéket is befogadjuk a családukba? Időnként majd kettesben elkísérjük az óvodába és érte is mehetünk, főleg akkor, ha már nem kell téged a zsebemben hordanom! Ne feledd, még Vilmost is fel kell hívni, hogy nem megyek a borozóba! Más dolgunk lesz! Elhúzza a sötétítő függönyöket, kinyitja az ablakokat, hogy kiszellőzzön a lakás, és beáradjon a napfény.
Mától új időszámítás kezdődik!